

Befolkningen, end nu at opgive Tolden paa enkelte Artikler, som den store Befolkning bruger.

Finanzministeren (Gstrup): Saaar blev det fra et Par ærede Medlemmer, som pleier at tale ikke blot paa egne Vegne her i Thinget, stærkt anbefalet hurtigt at fremme det foreliggende Forslag, for at det muligvis endnu i denne Samling kunde føres til et endeligt Resultat. Dette var jo særdeles glædeligt at høre for dem, som ere Venner af Reformens Gjennemførelse, naar kun ikke dette Udtryk „hurtig“ skulde forstås saaledes, at man hurtigst muligt vilde repetere det, som gjentagne Gange og senest for to Aar siden er blevet forlangt af dem, som repræsenterer det samme Flertal i dette Thing, hvortil de ærede Talere hørte; thi i saa Tilfælde tror jeg ikke, at denne hurtige Behandling her i dette Thing egentlig vil være skiftet til snart at bringe den endelige Gjennemførelse istand. Jeg er kommen til at tvivle noget, om det ikke skulde være Meningen, ved at høre forskjellige Udtalelser fra de ærede Talere, som det forekom mig ikke tydede paa, at der var synderlig Villighed fra de ærede Taleres Side til at vise Smødekommen imod det Standpunkt, som er indtaget fra det andet Things Side. Der forekom Udtalelser, som jeg ikke tror at gjengive urigtig derved, at man ikke maatte vente, at dette Thing, Folkethinget, vilde fravige, hvad det tidligere har sat som en absolut Forordning. Ja, det er jo klart nok, at dersom man fra de forskjellige Sider i Lovgivningsmagten vil stille sig paa det Standpunkt, kan man ligesaa godt strax opgive Forhandlingen; thi saa er Resultatet givet. Det er ikke paa den Maade, at man naaer frem til Overenskomst om et Emne, hvor tidligere Modsetningerne have været stærke. Man kan ganske vist ved absolut at fastholde et saadant Standpunkt forhindre, at nogen Forandring sker, men det er ogsaa ligesaa vist, at man ikke ved at fastholde sine Forordninger har noget Middel til at sætte dem igjennem. Jeg vil derfor meget raade til, at man ikke paa Forhaand indtager det Standpunkt ikke at fravige tidligere Bestemmelser; thi gjør man det, saa forekommer det mig, at det er temmelig

ørkesløst, enten man vil hurtig fremme eller langsomt fremme Sagen; thi det endelige Resultat maa saa betragtes som forud givet. Særlig blev det udtalt af ærede Medlemmer igaar, at dette Thing aldrig vilde give sit Minde til en Revision af Toldloven, som ikke medførte en Nedgang i Statsindtægterne af mellem 3 og 4 Millioner Kroner. Jeg sigter herved selvfølgelig ikke til det ærede Medlem fra Kjøbenhavn (C. Hage), som ikke blot angav et mindre Chiffer som det, det var tilstedeligt at gaa til ved Reduktionen af Statsindtægterne, men hvis hele Standpunkt ligeoverfor Reduktionspørgsmaalet ogsaa forekommer mig at være et noget andet. Jeg opfattede idetmindste det ærede Medlem ligesom flere andre Medlemmer, der have haft Ordet, saaledes, at de for at naae en Revision af Toldloven vilde finde sig i, at der blev opgivet en saa og saa stor Statsindtægt, at deres Standpunkt altsaa ikke var det, at det var et Hovedformaal for Revisionen at opnaae denne Formindskelse i Statsindtægterne. Denne Formindskelse af Statsindtægterne kræves af dem, for hvem det er noget Principalt, blandt Andet, om jeg ikke har misforstaaet det, fordi et lignende Beløb indvindes gennem den saakaldte Krigsstat, det vil sige, dette Tillæg til Toldloven af 1863. Bægten af denne Grund har jeg tidligere haft Anledning til at udtale mig om, og min Betragtning deraf er selvfølgelig uforandret. Jeg har altid betragtet den saakaldte Krigsstatlov af 1864 som et nyttigt, for ikke at sige nødvendigt Tillæg til Toldloven af 1863, som det vilde være høist uforstandigt at kaste overbord. Jeg skal ogsaa minde om, at det blandt Andet er gennem dette Tillæg, Krigsstatloven, at Brændevinsafgiften i dette Dieblit er en Daler pr. Td. Rarrum istedetfor kun fire Mark, at det Tillæg, der skyldes Krigsstatloven, med andre Ord, udgjør en Trediedel af vor overordentlig ringe Brændevinsafgift. Jeg vil spørge, om der er god Mening i at kaste dette overbord og yderligere reducere Statsindtægterne af Brændevinsproduktionen. Paa samme Maade fastholder det sig med de andre Tillæg, der ved Loven af 1864 ere givne til Tolden; de ramme allesammen den Slags Varer, som ikke blot rundelig kunne bære Afgiften, men som man endog for en stor Del er enig om